

DIUMENGE 32 DURANT L'ANY – C

EN COMPANYIA DE LLUC, EL PAGÀ CONVERTIT, AL TERME DE LA LLARGA MARXA DE JESÚS.

Ens trobem al terme de la nostra llarga marxa seguint Jesús inaugurada el diumenge 13 (Lc 9, 51). A Jerusalem, ciutat on ha fet la seva entrada i on tindrà lloc molt pròximament la seva "partida" (èxode).

El temple, on Jesús anava cada dia per ensenyar (19, 47), és el marc de diverses controvèrsies. D'elles n'és una a que relata l'evangeli d'avui: amb els saduceus, que pretenen que no hi ha resurrecció. Per a ridiculitzar més eficaçment la fe en la resurrecció, que comparteixen els fariseus i que Jesús ensenya, li sotmeten un cas, rocambolesc de la dona amb set marits successius: A la resurrecció –pregunten ells- de quin serà l'esposa, ja que tots set s'hi van casar?

Jesús es troba al davant dels saduceus i dels fariseus:

- Comença per posar en guàrdia els fariseus contra una representació de la vida en el més enllà sobre el model de la vida d'aquí baix.

Després dirigint-se als saduceus que refusen la fe en la resurrecció fonamentant-se només en els cinc primers llibres de la Llei, afirma, sostingut pel relat de la vocació de Moisès a l'esbarzer que es cremava i no es consumia, que els qui posen en Deu la seva esperança i confien sempre en Ell, tindran part en el món que ha de venir i en la resurrecció d'entre els morts: perquè la relació d'Aliança que ha pactat amb ells el Deu d'Abraham, Deu d'Isaac, Déu de Jacob (Ex 3, 6) no pot morir, no pot deixar de romandre més enllà de la mort.

2. BONA NOVA PER AVUI...

Unes lectures que, en aquest diumenge 32, renoven la nostra fe en la resurrecció dels morts i revifem la nostra esperança:

+ El Rei del món ens ressuscitarà per a una vida eterna, proclamen davant d'Antíoc Epifanés, el seu perseguidor, "set germans" que el 167 abans de Crist, prefereixen afrontar la tortura i la mort més que renegar de la seva fe (primera lectura: 1Mac 7, 1-14)).

+ Que els morts han de ressuscitar, respon Jesús als saduceus que pretenien, contràriament als fariseus, que no hi ha resurrecció. Ell fonamenta la seva afirmació sobre Èxode 3, 6 on Déu es revela a Moisès en l'esbarzer, com el Déu d'Abraham, Déu d'Isaac, Déu de Jacob: la relació que Déu ha nuat amb ells com amb els creients no pot morir, perquè Déu no es el Déu dels morts, sinó de vius.

Pel que fa a la nova condició dels ressuscitats, no haurà de ser imaginada, com alguns son temptats a fer-ho, segons el model de la nostra vida carnal equí baix. No serà necessari engendrar per assegurar la seva supervivència i la de la humanitat, ja que els qui són creguts dignes de tenir part en el món futur... no poden morir més (Evangeli).

+ el cristià que es deixa reconfortar pel nostre Senyor mateix i per Déu el nostre Pare, podrà - afirma l'Apòstol -, afrontar victoriosament les forces del Mal. Perquè el Senyor li és fidel (segona lectura).

LA TAULA DE LA PARAULA

Primera lectura

Aprofundir aquesta paraula

Vers el 165 abans de Crist, la Judea havia esdevingut província grega, sotmesa a un dels successors d'Alexandre el Gran. Antíoc Epifanés. Volent imposar a la força la religió grega, prohibí el culte jueu, abolí les institucions religioses (com la circumcisió i les prohibicions alimentaris, com la de la de menjar carn de porc, animal impur segons la Llei), profana el temple erigint-t'hi una estàtua de Zeus. Els creients son forçats a elegir entre l'apostasia o la mort .

Avui llegim, al Llibre dels Màrtirs d'Israel, l'heroic testimoniatge de set germans amb la seva mare, a qui el perseguidor volia fer "menjar" carn de porc. En mig dels suplicis atroços que afronten per fidelitat a la Llei del Senyor, ells confessen explícitament, l'un rere l'altre, la seva esperança en la resurrecció dels morts:

- El Rei del món ens ressuscitarà per a una vida eterna, proclama el segon germà, abans de retre el darrer alè.
- És del cel – declara el tercer-, que he rebut aquests membres, i és per ell que esper retrobar-los.
- Mes val morir a mans dels homes, confessa el quart a punt d'expirar, que s'espera la resurrecció promesa per Déu.

PROCLAMAR AQUESTA PARAULA

El LECTOR sabrà remarcar

- **El CONTEXT evocat per les dues primeres frases: set germans i la seva mare forçats a elegir entre la mort o l'apostasia:** *En aquells dies, els set germans, que havien estat detinguts amb la seva mare, eren forçats pel rei, sota la tortura d'assots i de fuets, a menjar carn de porc, que la Llei prohibia*
- **El TESTIMONIATGE heroic d'aquests martirs:**

La interpel·lacio d'un d'ells: *Què vols saber de nosaltres amb aquest interrogatori? Estem disposats a morir abans que violar les lleis rebudes dels nostres pares.»*

La seva confessio de fe en la resurreccio dels morts, per boca del segon, del tercer i del quart. « *El segon, a punt d'expirar digué:*

«Tu, ens pots privar d'aquesta vida, botxí, però el Rei de món, als qui morim per les seves lleis, ens ressuscitarà a una vida eterna.»

- Després d'aquest, va ser torturat el tercer. Tragué la llengua de seguida tan bon punt li ho demanaren, estengué les mans sense por i digué amb una noble generositat: «Les havia rebudes del cel, però per fidelitat a les lleis del cel no les planyo i espero recobrar-les d'allà dalt.» El rei mateix i la seva comitiva quedaren corpresos de la valentia d'aquell noi, que tenia per no re el dolor de les tortures. Mort aquest, turmentaren el quart amb la mateixa crueltat. A punt d'expirar deia: «Ara que morim a mans dels homes, és bo de confiar en l'esperança que Déu ens dóna de ressuscitar-nos, perquè tu no ressuscitaràs pas a la vida.»

EL SALM 16

El Salm 16 canta precisament la confiança del salmista en aquest “despertar-se” de la mort. Pregària de l'innocent perseguit que troba en Déu el seu refugi i espera contemplar el rostre del Senyor: Quan em desvetlli us contemplaré fins a saciar-me, troba el seu acompliment en Jesús, que ha posat del tot el seu destí en mans del seu Pare i que ha travessat la mort, el primer dels ressuscitats.

SEGONA LECTURA

APROFUNDIR AQUEST TEXT

Els cristians de Tessalònica no tenen el camí fàcil, al cor d'un món pagà. No més que nosaltres, en un món secularitzat.

- Així, doncs, es a la esperança joiosa i a la perseverança que aquesta carta invita els seus destinataris d'ahir i d'avui.
- Però aquesta esperança i aquesta perseverança són una gràcia que cal demanar a Déu en la pregària i rebre de la seva mà perquè el Senyor és fidel.

PROCLAMAR AQUESTA PARAULA

Germans

Finalment, germans

El lector vetllarà

- **a distingir bé**
+ l'adreça inicial: **Germans...**
+ L'EXHORTACIO a deixar-se reconfortar pel Senyor... ,
+ la PREGARIA:
- **Pregària de l'Apòstol pels seus corresponents:** *que Jesucrist mateix, el nostre Senyor, i Déu, el nostre Pare, que ens ha estimat tant, i ens ha concedit per la seva gràcia un consol etern i una bona esperança, conforti els vostres cors i els faci constants en tota mena d'obres bones i de bona doctrina.*

- **Pregaria dels seus corresponsals per a ell mateix:** , *pregueu per nosaltres; que la Paraula del Senyor es propagui pertot arreu i sigui glorificada com ho ha estat entre vosaltres, i que Déu ens alliberi dels homes irresponsables i dolents, perquè no tothom té la fe.*

A ben remarca L'AFIRMACIÓ CENTRAL de tot el passatge:

El Senyor és fidel. Ell us farà constants i us guardarà del Maligne. Us tenim tota la confiança en el Senyor, i sabem que tot això que us recomanem ja ho feu i continuareu fent-ho. Que el Senyor encamini els vostres cors a estimar Déu i sofrir amb constància com ho féu Jesucrist.

COMENTARIS A L'EVANGELI

En el Temple, on ensenya durant els dies que precedeixen al seu arrest i a la seva passió, Jesús és sotmès a l'encerclament dels seus adversaris permanentment que cercaven agafar-lo en alguna cosa (20, 20).

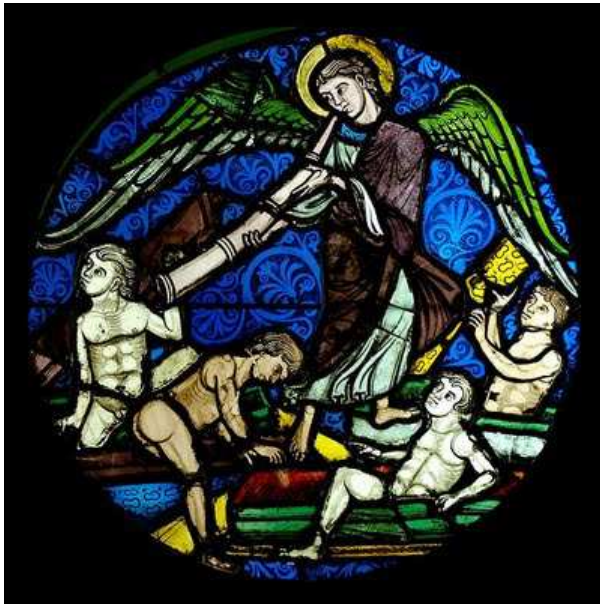
- Primer ha estat interrogat per uns “espies” enviats pèls mestres de la Llei i els caps dels sacerdots sobre l'impost al Cèsar. La seva resposta ha fet quedar boca badats els seus adversaris que quedaren en silenci (20, 20-26).
- Ara veim uns saduceus que prenen el relleu. *Conservadors i integristes, no admeten* –explica E. Charpentier- *que per restar fidel a la fe, que la fe ha de progressar i enriquir-se amb noves conquestes. De l'Esriptura, pràcticament no recoeixen més que la Llei de Moisès (el Pentateuc) i neguen tot el que afirmen els altres llibres, als seus ulls apareix com a desviacions doctrinals (Assemblées du Seigneur 63, 84). Si ells pretenen, com ho precisa l'Evangelista, que no hi ha resurrecció, és perquè ells no troben cap traça en el Pentateuc. Aquesta fe en la resurrecció, que consideren com una innovació i una desviació, no s'afirma més que en el context de la revolta dels Macabeus, a mitjan segle li a. C., quan els israelites fidels a Déu patiren coratjosament el martiri (primera lectura d'avui).*
- *Sabent que Jesús comparteix amb els fariseus i amb la gran majoria de la gent del poble la fe en la resurrecció dels morts, i esperen així ridiculitzar aquesta creença per les aberracions a la que condueix, li sotmeten un cas inversemblant: el d'una dona que, segons la llei del levirat, s'hauria casat successivament amb sis germans del seu marit difunt. Aquest costum, en desús al temps de Jesús, ens pot sorprendre, però tradueix el desig apassionat, inscrit en el cor de l'home, de sobreviure en els fills. En una època on no hi havia encara la idea d'una resurrecció possible, perllongar així el seu nom els semblava una forma de sobreviure. A la resurrecció – pregunten ells burletes, de quí serà l'esposa ja que els set s'havien casat amb ella?*

La pregunta ens pot semblar ridícula. Però ells no fan res més que dur fins a l'extrem les conseqüències d'un error que és també el nostre. Quan pensam en la resurrecció, no ens demanam el com de la vida després de la mort, o imaginar l'existència en el cel a partir del que vivim actualment, com si la vida després de la mort no fos res més que la continuació- millorada- de la nostra existència terrenal?

.. frustrada per una resposta “personalitzada”

Per sorprenent que ens pugui semblar avui la resposta de Jesús, no deixa d'estar adaptada a la mentalitat dels seu interlocutors, fariseus o Saduceus...

Posa en guàrdia els fariseus contra una concepció molt materialista de la resurrecció, aquella de la que es burlen els saduceus: una resurrecció dels morts com una reanimació del cos, al que són prestats una fecunditat meravellosa i la represa de les activitats terrenals.

La vida dels ressuscitats en la comunió amb el Déu vivent, afirma Jesús, és una vida radicalment nova en relació a la nostra vida carnal. No té model aquí baix. És una vida inimaginable, una vida totalment transfigurada, una vida de fills de Déu, d'hereus de la resurrecció.

Als saduceus, que es sostenien en la Llei de Moisès per refusar la creença en la resurrecció dels morts, Jesús no cita els llibres més recents, com el de Daniel. És sostenint-se ell mateix en la Llei i en Moisès, que afirma: els morts han de ressuscitar.

A la bardissa ardent (Ex 3, 6), Déu s'ha revelat com el Déu d'Abraham, el Déu d'Isaac, el Déu de Jacob. Si

Déu s'ha fet amic dels patriarques, no és per durant el temps d'una vida humana. La relació de l'Aliança que ha nuat amb ells no pot morir, perquè Déu és fidel fins més enllà de la mort. *Pels qui Déu considerarà dignes de tenir un lloc en el món que vindrà i en la resurrecció dels morts, són vivents per sempre, presents davant de Déu, perquè Déu no és Déu de morts, sinó de vius.»*

H. Cousin explica: *L'idea fonamental és la de la fidelitat del Senyor Déu envers els elegits; i la Mort mateix, adversària de Déu, no pot res contra aquesta fidelitat. La fe en la resurrecció dels morts, és doncs, motivada per la fidelitat de Déu a l'aliança (L'Évangile de Luc, 271)*